

je SMLS predlagal škofom člane prevajalskega »zbor«. Po mnenju strokovnjakov in v skladu z navodili Instrukcije z dne 26. sept. 1964, naj bi ta »zbor« sestavljali prevajalci pa tudi svetovalci, ki bodo pregledali prevode, če ustrezajo z bibličnega, liturgičnega, jezikovnega in glasbenega stališča (prim. št. 40 instrukcije).

Najbolj nujno se SMLS zdi prevesti vsaj najpotrebnejše psalme, čeprav je začasno za liturgično uporabo odobren tudi obstoječi prevod psalterija. Tudi nedeljska in prazniška berila je že mogoče začeti prevajati, saj bodo tudi v obnovljenem misalu večinoma ostala. Isto velja za hvalospeve in večji del mašnih prošenj (oracij).

Na seji je bilo z veseljem ugotovljeno, da po cerkvah radi uporabljajo zadnjo izdajo prevoda rimskega misala ter »Red sv. maše«, ki je izšel spomladi kot mašnikova knjiga. Zastopnik tržaške škofije pa je povedal, da so v 4. izdaji knjižice »Naša daritev« Slovenci v zamejstvu natisnili tudi spremenljive mašne speve za vse nedelje in praznike, ter morejo vsi verniki sodelovati pri petju ali recitiranju ne le stalnih, ampak tudi spremenljivih mašnih spevov.

Bogoslužje božje besede kot češčenje sv. Rešnjega telesa je treba poživiti z novo izdajo »Molitvene ure za duhovniške poklice«, ki je že napovedana, pa bodo med molitev in petje vpletena tudi primerna svetopisemska berila.

MARIJAN SMOLIK

MISLI O NOŠI KOLARJA

Vem, da sem načel vprašanje, ki bi utegnilo celo razburiti tega ali onega, ker danes je na splošno znano, da smo glede kolarja duhovniki različnega mnenja. Eni so za nošo kolarja, drugi pa proti. Mislim namreč na nošo kolarja izven duhovniških opravil. Menim na, da ne bo odveč, če se bomo malo pomudili pri tem vprašanju, ki zadeva pastoralno področje Cerkve.

Ker sem se opredelil za nošo kolarja, želim nakazati razloge, ki so me k temu pripeljali. Znan je pregovor, da obleka ne dela redovnika, in ta je povsem na mestu, toda kdor pozna redovniško življenje, ve, da redovna obleka igra važno vlogo v življenju redovnikov. Tudi duhovnik tu ne more biti izjema, zakaj tudi on je vzet iz sveta, da bo na poseben način služil Bogu, sicer pa lahko služi Bogu v slehernem stanu. Pri nas se je duhovščina precej navadila v medvojinah in povojnih letih hoditi kar v civilni obleki in brez kolarja. Za tako obnašanje so bili tudi tehtni razlogi, toda danes jih že zdavnaj ni več. Tudi je res, da v nekaterih primerih civilna obleka mnogo bolj ustreza, npr. v gorah in mislim, da je tu opravičeno hoditi brez kolarja. Nekaj podobnega se lahko zagovarja tudi za obmorska letovišča. Toda vse preveč je sedaj med nami te prakse, tako da se že zdi, ko greš po svetu, da duhovnikov sploh ni več. Tudi med verniki, zlasti med tistimi, ki bolj poredko hodijo v cerkvi, se ta zavest vedno bolj krepko utrjuje. Cerkev je v svojih predpisih res dostikrat velikodušna in širokogrudna, a duhovniki se ne bi smeli tega vedno posluževati z vso natančnostjo. Seveda to vprašanje ni izmed glavnih v duhovniškem življenju, tudi ne bomo našli dosti vernikov, ki bi duhovnike zaradi take noše obsojali, pa

vendar se mi zdi, da vse to gre nekam predaleč. Duhovnik je vendarle posvečena oseba in to posvečenje mora priti na neki način na dan. Duhovnik mora tudi na viden način predstavljati svoj stan, zakaj to, da je duhovniški stan nekaj posebnega, ne bo noben zgodovinski razvoj izbrisal. Zato je za duhovnika tudi primerna obleka opravičena. Pravijo, da ni nujno, da duhovnik vedno nastopa kot duhovnik. To je resnica, toda duhovnik je vedno duhovnik, in tega se mora nujno zavedati. Obleka ali vsaj kolar mu bo v tem kar dobra opora. Seveda je treba paziti, da bo ta noša kolarja združena tudi z estetskim čutom, da ne bo dukovnik morda zaradi svoje zanikrnosti odbijajoč v družbi ljudi. Prav je, da se sklicujemo na kreposti, toda tudi obleka ni kar tako brez pomena. Namesto kolarja bom rad prevzel katerokoli drugo znamenje, toda dokler ga Cerkev ne predpiše, se bom le držal še kolarja. V tem oziru je pravoslavna duhovščina mnogo bolj dosledna, saj večina od njih potuje in hodi okrog le v talarju. Morda bi nam lahko bili pravoslavni soratje v tem majno v zgled in opomin.

Glavni razlog, ki govori o prid noše kolarje ja pa ta, da je duhovnik v kolarju vedno tiha pridiga za svoje okolje, pa naj se tega zaveda ali ne. Id morda je ta njegova tiha pridiga bolj uspešna kot pa tista izgovorjena na prižnici! Vedno sem potoval v kolarju. Nikoli nisem doživel kaj hujšega, kar bi se mi morda pripetilo zaradi noše kolarja. Ravno nasprotno: v vlakih in avtobusih sem na veliko presenečenje dobil večkrat prostor, ko je bilo vse napolnjeno. To sem izrecno pripisal noši kolarja.

Lahko bi navedel še druge razloge, pa tega ne maram, ker ne želim iz tega skromnega prispevka narediti celo apologijo na temo: Noša kolarja. Toda ne smemo pozabiti: Živimo v svetu, ki je poln reklam in oglasov, poln plakatov. Zakaj ne bi tudi mi duhovniki postali živi oglasi Gospodarja, kateremu zvesto služimo? Ali niso za to tudi kolarji prav primeren način? Sicer se pa za to novodobni način evangelizacije zavzema že cela vrsta odličnih teologov in govornikov. Tudi v modernem svetu ne smemo izgubiti iniciative in zato bodmo majhno manj sramežljivi, ko se gibljemo v modernem svetu. Kot duhovniki nimamo kaj zgubiti — lahko pa pridobimo in osvojimo ves svet.

VILKO ŠOLINC

OB »MISLIH O KOLARJU«

Članek o nošnji kolarja je bil najbrž napisan z željo, da bi sprožil debato. V literaturi o duhovništvu, kakršne je po svetu veliko, se zlasti po zadnji vojni vse bolj množe knjige, ki opozarjajo, da ni mogoče o duhovniku pisati danes tako, kot so pisali pred desetletji ali celo v 17. in 18. stoletju. Za nami je tudi koncil, ki v odloku o življenju in službi duhovnikov zahteva prenovitev našega gledanja na duhovništvo.

Že s samo razvrstitvijo poglavij o duhovniških opravilih (čl. 4, 5 in 6), ko je na prvem mestu oznanjevanje božje besede, na drugem delitev zakramentov in evharistija, na tretjem pa vodstvo božjega ljudstva, je nakazana sprememba poudarka, saj so doslej po objektivni vrednosti stavili na prvo mesto evharistijo in češčenje Boga.